

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Areál Zákolany, s.r.o.**
se sídlem Zákolany č. p. 103, 273 28 Zákolany
proti

žalovanému: **Úřad evropského veřejného žalobce**
se sídlem 11 Avenue John F. Kennedy, 1855 Lucemburk, Lucembursko

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí podle čl. 25 odst. 3 písm. a), čl. 34 a čl. 39 Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce,

takto:

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá, aby soud uložil žalovanému vydat ve vztahu k žalobkyni a k věci vedené u žalovaného pod sp. zn. 1.000076/2021 (dále „trestní věc“) rozhodnutí podle čl. 25 odst. 3 písm. a), čl. 34 a čl. 39 Nařízení Rady (EU) 2017/1939 ze dne 12. října 2017, kterým se provádí posílená spolupráce za účelem zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce (dále jen „Nařízení EPPO“) ve lhůtě 7 dnů, a aby určil, že žalovaný omisivním jednáním porušil čl. 25 odst. 3 písm. a) Nařízení EPPO a rozhodl, že žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení, a to do tří dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Podaná žaloba vychází z tvrzení, že žalovaný nemá pravomoc ani žalobkyni, ani trestní věc jako celek, trestně stíhat. V okamžiku, kdy se žalovaný rozhodl obvinít a následně obžalovat žalobkyni ze spáchání trestného činu *legalizace výnosů z trestné činnosti* podle § 216 odst. 2 a 5c zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, tedy postupovat podle čl. 22 odst. 3 Nařízení EPPO, byl povinen provést test věcné pravomoci podle čl. 25 odst. 3 písm. a) Nařízení EPPO. Žalovaný tento test neprovedl vůbec, případně jej provedl chybně, anebo tento test sice provedl správně, avšak odmítá se jeho výsledkem řídit. Tím porušil právo Unie. Veškeré žalovaným učiněné procesní úkony jsou od počátku procesně neúčinné, tedy neplatné, a žalovaný je povinen podle čl. 34 Nařízení EPPO rozhodnout o odložení trestní věci, resp. podle čl. 39 Nařízení EPPO trestní řízení zastavit. Žalobkyně dne 15. 8. 2024 zaslala žalovanému výzvu proti nečinnosti podle druhého odstavce čl. 265 smlouvy o fungování EU, v níž důrazně upozornila žalovaného, že dlouhodobě a rozsáhle porušuje právo Unie, nemá pravomoc ani žalobkyni, ani trestní věc jako celek trestně

stíhat a veškeré jím učiněné procesní úkony jsou od počátku procesně neúčinné, tedy neplatné. Na tuto výzvu zareagoval žalovaný svým Stanoviskem ze dne 19. 8. 2024, z jehož obsahu vyplývá, že žalovaný odmítl postupovat v souladu s právem Unie, přičemž argumentaci žalobkyně důsledně přešel. Vzhledem k tomu, že Nařízení EPPO neobsahuje podobný dohledový mechanismus jako § 12c zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství a Jednací řád Úřadu evropského veřejného žalobce sice obsahuje určité vertikální kontrolní mechanismy (čl. 45 až 47), ty jsou ale dostupné pouze v rámci interní kontroly, žalobkyně dne 16. 9. 2024 zaslala žalovanému podnět k internímu přezkumu úkonů evropské pověřené žalobkyně v souladu s čl. 48 odst. 3 Jednacího řádu Úřadu evropského veřejného žalobce. Žalobkyně k datu podání žaloby neobdržela od žalovaného jakoukoliv reakci nebo odpověď na tento podnět, natož potom informaci o vyřízení podnětu.

3. Žalobkyně má za to, že správní akt, jehož vydání se domáhá, má povahu správního úkonu učiněného v rámci veřejné správy, ve věci bezvýsledně vyčerpala dostupné opravné prostředky a je proto aktivně procesně legitimována k podání žaloby podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“).
4. Žalobkyně dále upozornila na nutnost výkladu článků 22 odst. 3 ve spojení s čl. 25 odst. 3 písm. a) Nařízení EPPO, jež upravují podmínky, ve kterých se žalovaný zdrží výkonu své pravomoci, přičemž co do formálních a obsahových náležitostí takového výkladu odkázala na rozhodnutí ve věci C-561/19 Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi SpA vs. Rete Ferroviaria Italiana SpA ze dne 6.10.2021.
5. Žalobkyně zdůraznila, že se skrze tuto žalobu nesnaží zasáhnout do činnosti soudu trestního, toliko se domáhá vydání rozhodnutí žalovaného, jakožto správního aktu, který měl již dávno učinit, přesto jej dosud neučinil. Odkazuje též na rozhodnutí trestních soudů, jež samy odkazují žalobkyni ve věci jejích výhrad k procesním úkonům žalovaného na orgány žalovaného (srov. bod 28. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 9 To 63/2021).
6. Společně s podanou žalobou žalobkyně navrhla, aby soud ve věci vydal předběžné opatření, kterým by žalovanému uložil, aby se do právní moci rozhodnutí zdržel výkonu své pravomoci ve věci sp. zn. I.000076/2021 a dále, aby o omezení výkonu své pravomoci neprodleně informoval Krajský soud v Praze.
7. Dále žalobkyně požádala o úplné osvobození od soudních poplatků. Uvedla, že dle jejího názoru splňuje všechny zákonné podmínky a odkázala na rozhodnutí městského soudu ze dne 10. 12. 2024, čj. 32 cm 28/2024-52, rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 6. 2024, čj. 30 C 113/2024-51 a rozhodnutí Okresního soudu v Kladně čj. 7 C 27/2024-102, které žalobkyni úplné osvobození od soudních poplatků přiznaly. Od data vydání těchto rozhodnutí přitom nedošlo ke změně žádných skutečností s vlivem na stav věci.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v trestní věci uplatnil svou pravomoc k vyšetřování a trestního stíhání rozhodnutím evropské pověřené žalobkyně ze dne 18. 6. 2021 o uplatnění evokačního práva poté, co mu byla věc předložena Krajským státním zastupitelstvím v Praze. Na základě rozhodnutí stálé komory žalovaného č. 13 ze dne 17. 6. 2022 byla dne 28. 6. 2022 podle čl. 10 odst. 3 písm. a) Nařízení EPPO podána obžaloba na žalobkyni a další osoby. Trestní řízení je vedeno u Krajského soudu v Praze, pod sp. zn. 3 T 30/2022. Hlavní líčení bylo zahájeno dne 5. 12. 2022. Na počátku hlavního líčení

byla řešena též otázka příslušnosti žalovaného k vedení obžaloby se závěrem, že žalovaný je příslušný k podání obžaloby a důvody pro předložení předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU dány nejsou.

9. Žalovaný potvrdil, že podáním ze dne 14. 8. 2024 žalobkyně vyzvala evropskou pověřenou žalobkyni, aby se žalovaný zdržel výkonu své pravomoci, s tím, že v opačném případě „nezbyde než věc předložit Tribunálu k autoritativnímu rozhodnutí podle čl. 265 SFEU a nebo užít postup podle čl. 263 SFEU“. Toto podání bylo evropskou pověřenou žalobkyní vyhodnoceno podle obsahu a postoupeno Krajskému soudu v Praze jako součást obhajoby žalobkyně, resp. jejího statutárního zástupce. Následné podání ze dne 16. 9. 2024 evropská pověřená žalobkyně postoupila evropskému žalobci dohlížejícímu nad činností evropské pověřené žalobkyně k dalšímu opatření. Na tento podnět nelze nahlížet jako na podnět k vnitřnímu či vnějšímu dohledu ve smyslu § 12c a násl. zákona o státním zastupitelství, neboť tato část zákona se na činnost EPPO nevztahuje (§ 1 odst. 2 cit. zákona). Nařízení EPPO ani trestní řád nestanoví žádnou lhůtu k vyřízení obdobných podání. Současně žalobce podal obsahově shodnou žalobu i návrh na nařízení předběžného opatření k Soudnímu dvoru EU. S ohledem na charakter věci a současně probíhající řízení před Soudním dvorem EU o podáních žalobce nebylo dosud rozhodnuto.
10. Žalovaný je v předmětné trestní věci aktivní, v dané věci vystupuje jako orgán trestního řízení (§ 12 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). Ani na další kroky evropské pověřené žalobkyně spočívající v reakci na dotčená podání tak v žádném případě nelze nahlížet jako na nečinnost správního orgánu podle podatelem citovaných ustanovení správního řádu; jedná se o kroky činěné v rámci trestního řízení, v němž také mohou být adekvátně přezkoumávány. Pouze trestní soud je oprávněn činit v předmětné trestní věci rozhodnutí, včetně vyjádření se k otázce pravomoci EPPO, stejně tak jako může (a za určitých okolností i musí) předložit otázku pravomoci EPPO k posouzení Soudnímu dvoru EU. Žalovaný rovněž dovozuje, že v této žalobě i v návrhu na nařízení předběžného opatření je možné spatřovat snahu obžalovaného domoci se jinými než k tomu určenými zákonnými prostředky zastavení trestního řízení, nebo zpomalení jeho běhu, avšak takový postup je zcela nepřípustný. Otázka pravomoci žalovaného patří do působnosti trestního soudu, stejně jako posouzení zákonnosti využitých zajišťovacích institutů. Ani případný nedostatek pravomoci žalovaného pak neznamená automatickou neplatnost úkonů provedených žalovaným či pod jeho dozorem. Není ani důvodem pro zpětvzetí obžaloby (§ 182 trestního řádu).
11. K otázce pravomoci žalovaného se trestní soud vyjádřil opakovaně, naposledy v rámci hlavního líčení dne 7. 11. 2024, kdy uvedl, že opětovně uzavřel, že ji v trestní věci spatřuje, a proto i rozhoduje. Ke stížnostem žalobkyně Vrchní soud v Praze uvedl, že tato otázka má být vyřešena až v rámci meritorního rozhodnutí, kde má být i odůvodněna. V mezidobí bylo podáno i několik ústavních stížností, z nichž většina byla Ústavním soudem odmítnuta.
12. Žalovaný závěrem navrhl, aby jak žaloba, tak návrh na nařízení předběžného opatření byly odmítnuty pro nepřípustnost.
13. Žalobkyně ve svých podáních ze dne 14. 1. 2025 nazvaných doplnění návrhu na předběžné opatření a doplnění žaloby na nečinnost doplnila věcnou argumentaci k nutnosti provedení testu věcné pravomoci a s tím souvisejícího nesprávného postupu

žalovaného v inkriminované trestní věci. K doplnění žaloby současně přiložila vyjádření žalovaného ze dne 8. 1. 2025 k jejímu podnětu k internímu přezkumu úkonů evropské pověřené žalobkyně.

14. Žalobkyně dále dne 17. 1. 2025 podala repliku k vyjádření žalovaného, ve které označila úvahy žalovaného za mimoběžné a nesouvisející s žalobkyní identifikovanou podstatou věci. Žalobkyně usuzuje, že odkazem na probíhající řízení před ESD žalovaný zřejmě vznesl námitku litispendence a existenci překážky zahájeného řízení popírá. Žalobkyně výslovně uvádí, že její podnět ze dne 16. 9. 2024 byl podnětem evropskému žalobci k provedení přezkumu, když sama uvedla, že postup dle § 12c a násl. zákona o státním zastupitelství není možný. Dovozuje-li žalovaný, že není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s., mýlí se, neboť žalovaný je organizační složkou moci výkonné zřízenou na základě mezinárodní smlouvy. V okamžiku, kdy žalovaný uplatňoval evokační právo, nebyl ještě účastníkem trestního řízení, jde o interní správní proceduru žalovaného, která je v souladu s čl. 42 odst. 1 Nařízení EPPO přezkoumatelná správním soudem (o tom svědčí i bod [28] usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 9 To 63/2021).

II. Posouzení žaloby

15. Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se mohl žalobou zabývat věcně.
16. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“) *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
17. Podle § 4 odst. 1 s.ř.s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“), o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách.*
18. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
19. Z citovaných ustanovení jasně vyplývá, že správní soudy poskytují ochranu pouze veřejným subjektivním právům, jež byla dotčena rozhodnutím či jiným postupem správního orgánu. K tomu, aby bylo možno považovat určitý subjekt ze správní orgán ve smyslu uvedené definice, tedy za orgán, jehož rozhodnutí, nečinnost či jiný zásah je oprávněn soud v rámci správního soudnictví přezkoumávat, musí být současně splněny tři znaky: (i.) musí se jednat o orgán moci výkonné nebo jiný typ orgánů v definici uvedený, (ii.) tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob a (iii.) toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.
20. Pokud jde o naplnění třetí podmínky, tj. že rozhodování se děje v oblasti veřejné správy v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, čj. 2 As 24/2010-53, Nejvyšší správní soud uvedl, že

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

„Veřejná správa je ústředním pojmem správního práva, přesto neexistuje vyčerpávající a všeobsahující definice tohoto pojmu. Lze poukázat na doktrinní názor, podle něhož: „Správa společnosti, správa státu jako celku i jeho jednotlivých územních jednotek, jako složek územní organizace státu, tzn. správa veřejných záležitostí ve společnosti zorganizované ve stát, je projevem realizace výkonné moci ve státě, a to včetně specifického postavení tzv. veřejnoprávní samosprávné moci, přičemž se tato správa souhrnně označuje pojmem veřejná správa. Veřejná správa se tak člení na, resp. v sobě zahrnuje, jednak tzv. státní správu a jednak tzv. samosprávu.“ (Průcha, Petr: Správní právo. Obecná část. 6. vyd. Brno: Masarykova univerzita a Doplněk, 2004, str. 46). Z podané definice, jakkoliv v ní lze spatřit prvky tautologie, je zřetelné, že jedním z definičních znaků veřejné správy je skutečnost, že jde o projev realizace výkonné moci ve státě. V. Sládeček pak podává negativní definici veřejné správy: „Materiálně se (...) veřejná správa vymezuje jako souhrn státních činností, které nejsou zákonodárstvím, soudnictvím nebo vládou.“ (Sládeček, Vladimír: Obecné správní právo. Praha: ASPI, 2005, str. 19 - 20). K obdobnému, přes určitou skepsi k možnostem podat definici natolik složitého jevu, jako je veřejná správa, dospívá i D. Hendrych (Hendrych, Dušan: Správní právo. Obecná část. 5. vyd. Praha: C. H. Beck, 2003, str. 3).“

21. Postavením státního zastupitelství jako správního orgánu a jeho pravomoci v oblasti výkonu veřejné správy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004-45, č. 1407/2007 Sb. Skutkově šlo o přezkum stížnosti žalobce proti usnesení policejního orgánu o odložení trestního oznámení žalobce. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „Státní zastupitelství však není takovým orgánem, který by mohl rozhodovat ve správním řízení o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Působnost státního zastupitelství je vymezena v části druhé zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v platném znění. Podle § 4 a § 5 uvedeného zákona státní zastupitelství podává jménem státu obžalobu v trestním řízení a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím trestní řád ukládá, dále je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon. Další působnost stanoví v trestním řízení trestní řád a v občanskoprávním řízení občanský soudní řád. Tento zákon tedy vůbec nepředpokládá, že by státní zastupitelství jakkoliv rozhodovalo podle předpisů ve správním řízení, tedy v žádném případě není založena pravomoc ve správním řízení rozhodovat o právech a povinnostech. Ani z Ústavy České republiky nelze dovozovat charakter státního zastupitelství jako orgánu správního, neboť i článek 79 výslovně uvádí právní poměry ministerstva a jiných správních úřadů na rozdíl od článku 80, který se zabývá další institucí, a to státním zastupitelstvím. Přestože státní zastupitelství je v Ústavě zařazeno k moci výkonné, nejedná se o vykonavatele veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť při výkonu své působnosti vystupuje jako nezávislý a nestranný státní orgán. Jedná se o zvláštní druh státního orgánu, který se od správních úřadů odlišuje druhem činnosti, tj. zastupování veřejné žaloby, odlišnost je možno dále odvodit z jeho nezávislosti. **V daném případě státní zastupitelství vystupovalo jako orgán činný v trestním řízení, a nikoliv jako správní orgán ve smyslu již uvedeném, a toto trestní řízení není veřejnou správou.** Podle článku II odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem který zákon stanoví; správní procesní předpis se soudním přezkumem zákonnosti (soudní řád správní) přitom vylučuje pravomoc správního soudu v trestním řízení. Pokud se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí státního zástupce není v souladu s právními předpisy, musí své námitky uplatnit v rámci soustavy státních zastupitelství podle zákona č. 283/1993 Sb., jak byl o tom ostatně již poučen krajským soudem.“ (vytučnění přidáno soudem)

22. Tento doktrinální výklad, že postup orgánů činných v trestním řízení nespadá do veřejné správy, nýbrž je součástí trestního řízení, a může tak být podrobeno přezkumu pouze v rámci soudní moci – trestního soudnictví je shodně zastáván též komentářovou literaturou (srov. Kúhn, Kocourek a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Wolters Kluwer, 2019).
23. Působnost státního zastupitelství je vymezena v části druhé zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v platném znění. Podle § 4 a § 5 uvedeného zákona podle kterého platí, že *státní zastupitelství podává jménem státu obžalobu v trestním řízení a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím trestní řád ukládá, dále je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon.*
24. Působnost žalovaného je vymezena čl. 4 Nařízení EPPO, podle kterého platí, že *úřad odpovídá za vyšetřování a trestní stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, jež jsou stanoveny ve směrnici (EU) 2017/1371 a vymezeny tímto nařízením, a jejich postavení před soud. Úřad v této souvislosti provádí úkony vyšetřování a trestního stíhání a vykonává před příslušnými soudy členských států úlohu žalobce, dokud není v daném případě vydáno pravomocné rozhodnutí.*
25. Podle čl. 5 odst. 3 Nařízení EPPO dále platí, že *vyšetřování a trestní stíhání vedená jménem Úřadu se řídí tímto nařízením. Vnitrostátní právo se použije v rozsahu, ve kterém není daná věc upravena tímto nařízením. Není-li v tomto nařízení stanoveno jinak, je rozhodným vnitrostátním právem právo toho členského státu, jehož evropský pověřený žalobce daný případ v souladu s čl. 13 odst. 1 projednává. Pokud se případ řídí vnitrostátním právem i tímto nařízením, má toto nařízení přednost.*
26. Z citované úpravy vyplývá, že obdobně jako v případě státního zastupitelství i v případě Úřadu evropského žalobce, jde o zvláštní druh (nadmárodního) orgánu, do jehož činnosti spadá zastupování veřejné žaloby v trestních věcech upravených Nařízením EPPO, v nichž podává obžalobu a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím Nařízením EPPO a zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád, ukládají. Postup orgánů činných v trestním řízení pak nespadá do veřejné správy, nýbrž je součástí trestního řízení, a může tak být podroben přezkumu pouze v rámci soudní moci – trestního soudnictví.
27. V posuzované věci se žalobkyně domáhá odstranění nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí podle čl. 34 odst. 1 ve spojení s čl. 10 odst. 3 písm. d) či rozhodnutí podle čl. 39 odst. 3 Nařízení EPPO ve spojení s čl. 10 odst. 3 písm. b) Nařízení EPPO. Ve věci totiž nebyly naplněny podmínky pro postup podle čl. 25 odst. 1 ve spojení 10 odst. 3 a) Nařízení EPPO (podání obžaloby).
28. Podle čl. 10 odst. 3 písm. a), b) a d) Nařízení EPPO platí, že *v souladu s podmínkami a postupy stanovenými v tomto nařízení a případně po přezkumu návrhu rozhodnutí předloženého evropským pověřeným žalobcem, který případ projednává, rozhodují stálé komory o těchto otázkách: (a) podat obžalobu v souladu s čl. 36 odst. 1, 3 a 4, (b) odložit případ v souladu s čl. 39 odst. 1 písm. a) až g), (d) postoupit případ vnitrostátním orgánům v souladu s čl. 34 odst. 1, 2, 3 nebo 6.*
29. Podle čl. 34 odst. 1 Nařízení EPPO platí, že *pokud z vyšetřování vedeného Úřadem vyplýne, že skutečnosti, které byly předmětem vyšetřování, nenaplňují skutkovou podstatu trestného činu, pro který je příslušný podle článků 22 a 23, rozhodne příslušná stálá komora bez zbytečného odkladu o postoupení případu příslušným vnitrostátním orgánům.*

30. Podle čl. 35 odst. 1 Nařízení EPPO platí, že *pokud evropský pověřený žalobce, který případ projednává, považuje vyšetřování za dokončené, předloží dohlížejícímu evropskému žalobci zprávu obsahující stručné vylíčení případu a návrh rozhodnutí o tom, zda vést trestní stíhání u vnitrostátního soudu, nebo zda zvážit postoupení případu, jeho odložení nebo zvláštní způsob řízení podle článku 34, 39 nebo 40. Dohlížející evropský žalobce tyto dokumenty předá příslušné stálé komoře, a pokud to považuje za nezbytné, připojí vlastní posouzení. Pokud stálá komora přijme podle čl. 10 odst. 3 rozhodnutí navržené evropským pověřeným žalobcem,*
31. Podle čl. 39 odst. 3 Nařízení EPPO platí, že *má-li Úřad pravomoc podle čl. 22 odst. 3, odloží případ pouze po konzultaci s příslušnými vnitrostátními orgány členského státu uvedenými v čl. 25 odst. 6. V relevantních případech postoupí stálá komora případ příslušným vnitrostátním orgánům v souladu s čl. 34 odst. 6, 7 a 8.*
32. Domáhá-li se tedy žalobkyně podanou žalobou odstranění nečinnosti spočívající v nevydání rozhodnutí podle čl. 34 či čl. 39 Nařízení EPPO (odložení věci a její postoupení vnitrostátním orgánům nebo zastavení řízení), domáhá se provedení úkonu činěného žalovaným jako orgánem činným v trestním řízení. Jak vyplývá z judikatury citované shora (srov. body 21 a 22) pravomoc přezkoumávat zákonnost úkonů orgánu činných v trestních řízení není soudům ve správním soudnictví dle s.ř.s. svěřena.
33. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, (a) nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*
34. Bez pravomoci soudu zabývat se danou věcí nejsou splněny základní podmínky řízení a tento nedostatek je z povahy věci neodstranitelný, soud proto nemůže v řízení pokračovat a žalobu je nutné v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.
35. Argumentuje-li žalobkyně bodem [28] usnesení Vrchního soudu v Praze (dále „vrchní soud“) ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. 9 To 63/2021, soud uvádí, že v tomto bodě vrchní soud toliko rekapituluje, že není orgánem vykonávajícím dozor nad zachováním zákonnosti v přípravném řízení. Vrchní soud zde dotčenou žalobkyni poučuje, že domnívá-li, že je na svých právech krácena policejním orgánem, a to mimo jiné způsobenými průtahy, musí se obrátit na dozorového státního zástupce (v tomto případě evropskou pověřenou žalobkyni). K tomu soud dodává, že stále platí, že i dozorový státní zástupce jedná jako orgán činný v trestním řízení, tedy mimo pravomoc správních soudů.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
37. Vzhledem k tomu, že již v době podání žaloby bylo zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení o této žalobě ve správním soudnictví a tento nedostatek je neodstranitelný, soud již neposuzoval žádost žalobce o osvobození od placení soudních poplatků.
38. Soud rovněž podotýká, že vzhledem k tomu, že rovnou přistoupil k vydání konečného rozhodnutí, nezabýval se již samostatně návrhem na vydání předběžného opatření.

III. Závěr a náklady řízení

39. Z výše uvedených důvodů soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť žalobkyně nesplnila podmínky řízení.

40. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., jenž stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21.01.2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.